

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 75 • nummer 6 • juni 2020

INHOUD

<i>Verlangend naar Zijn komst (gedicht) . . . . .</i>	<i>133</i>
<i>De laatste woorden van de Heere Jezus (30, slot) . . . . .</i>	<i>134</i>
<i>Het probleem van het onverhoorde gebed (7, slot) . . . . .</i>	<i>138</i>
<i>De poorten van Jeruzalem in Nehemia 3 (5) . . . . .</i>	<i>141</i>
<i>Het lijden van Zijn hart vol liefde . . . . .</i>	<i>144</i>
<i>Hoe zal de Heere Jezus Zijn Gemeente halen? . . . . .</i>	<i>145</i>
<i>De stille stem van het oordeel . . . . .</i>	<i>146</i>
<i>Muren bouwen voor ons huis (5) . . . . .</i>	<i>151</i>
<i>Lessen die we van de gemeente in Antiochië kunnen leren . .</i>	<i>154</i>
<i>Kom... en rust een weinig . . . . .</i>	<i>156</i>
<i>Onreinheid overbrengen . . . . .</i>	<i>158</i>
<i>Waarom wij niet bidden tot de Heilige Geest . . . . .</i>	<i>159</i>

KOM! tienerkampen

kijk ook eens op:
www.komtienerkampen.nl

In de zomervakantie van 2020 hopen we opnieuw kampen aan te bieden voor verschillende leeftijdsgroepen.

De jongens- en meisjeskampen hebben een compleet gescheiden programma en vinden opnieuw op twee gescheiden locaties binnen De Langenberg plaats.

Data kampweken 2020

Als de Heere het wil, hopen wij de kampen te houden op de volgende data (dit is uiteraard afhankelijk van de wettelijke regelgeving i.v.m. corona; vraag gerust na wat de actuele stand van zaken is):

Maandag 10 tot en met zaterdag 15 augustus 2020.

kamp 1: meisjes, 10-14 jaar

kamp 2: meisjes, 15-18 jaar

kamp 3: jongens, 10-14 jaar

kamp 4: jongens, 15-18 jaar

Noteer ze tijdig en houd er rekening mee met uw/je vakantieplanning!

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lectuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42

E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

Verlangend naar Zijn komst

Spoedig zal Uw roepstem schallen
voor ons allen,
Jezus, held're Morgenster!
Naar Uw laatste, heerlijk woord nog
is het uur toch
van Uw komen niet meer ver.

Ja, wij zouden graag vertrekken,
naar U trekken
uit de wereld naar Uw Thuis.
Dierbaar Hoofd, wil ons ontmoeten,
ons begroeten,
breng Uw bruid in 't Vaderhuis.

Dan verstillen na de nachten
alle klachten;
niets verstoort de vreugde meer.
En Uw leden zingen dankend,
lofgezangen
voor de troon, Heere, tot Uw eer.

Daar in kleding, schitt'rend, heilig
is zij veilig.
Z' is Uw bruid, die U Zich nam.
Hoe zal zij op grootse wijze
U steeds prijzen
op de bruiloft van het Lam.

Ja, bij U zijn heerlijkheden,
lieflijkheden,
liefde, macht en majesteit,
Uw genâ zal bij 't aanschouwen
zich ontvouwen,
grenzeloos in heerlijkheid.

Andreas Stoll (1837-1918)

Mist u de preken en opbouwende toespraken
vanuit Gods Woord?

Beluister één van de vele MP3-bestanden op
<https://www.debijbelvoorjou.nl/bijbellezingen-mp3/>
Of bekijk een video-opname op het youtube-kanaal
'deBijbelvoorjou'

(open youtube.nl en vul in de zoekfunctie in: 'debijbelvoorjou').

De laatste woorden van de Heere Jezus

(30, slot)

Een beschouwing bij Johannes 13 - 17

Johannes 17

Christus verheerlijkt in de heiligen (Joh. 17:6-21, vervolg)

Vers 20 en 21. Op deze plaats in Zijn gebed denkt de Heere vol liefde aan al diegenen die door het woord van de apostelen in Hem zullen geloven. Hij overziet alle eeuwen en omvat in Zijn verzoek al diegenen die Zijn Gemeente zullen vormen. In verband met deze wat grotere kring voegt de Heere een tweede verzoek om eenheid toe, dat echter iets van het eerste verzoek verschilt. Daar was de eenheid beperkt tot de apostelen en het was een verzoek 'opdat zij één zijn, zoals Wij'. Hier, waar een wat grotere kring erbij betrokken wordt, is het verzoek 'opdat ook zij in Ons één zijn'. Dat is zeker een eenheid die gevormd

wordt door hun gemeenschappelijke interesse in de Vader en in de Zoon. In sociale status, intellectuele vaardigheden of materiële welstand kan en zal er groot onderscheid zijn, maar de Heere bidt of ze ‘in Ons’ – de Vader en de Zoon – één zullen zijn. Deze eenheid moest een getuigenis voor de wereld zijn – een zichtbaar bewijs dat de Vader de Zoon moest zenden om een dergelijk resultaat te bewerkstelligen. Werd dit gebed niet met Pinksteren gedeeltelijk verhoord, toen ‘de menigte van hen die geloofden, een van hart en een van ziel was’?

De heiligen met Christus verheerlijkt (Joh. 17:22-26)

De Heere heeft in het inleidende gedeelte van het gebed voor de verheerlijking van de Vader gebeden. In het tweede gedeelte denkt Hij aan de Zijnen en bidt Hij of ze tijdens Zijn afwezigheid bewaard mogen worden tot Zijn verheerlijking – opdat Hij verheerlijkt wordt in de heiligen. In dit afsluitende gedeelte van het gebed gaat de Heere in gedachten naar de komende heerlijkheid en bidt Hij of de Zijnen met Hem verheerlijkt mogen worden.

Vers 22. Met dit grote doel voor Zich kan de Heere zeggen: ‘Ik heb hun de heerlijkheid gegeven die U Mij gegeven hebt’. **De heerlijkheid die Christus als Mens gekregen heeft, waarborgt Hij voor ons en deelt Hij met de Zijnen.** Deze heerlijkheid heeft Hij de Zijnen gegeven opdat ze één zullen zijn. Deze eenheid is zo volkomen dat niets minder dan de eenheid tussen de Vader en de Zoon tot haar voorbeeld dienen kan, want de Heere kan zeggen: ‘Opdat zij één zijn, zoals Wij Eén zijn’.

Vers 23. De woorden die volgen, vertellen ons hoe de heiligen ‘volmaakt één zullen zijn’ en ook het grote doel waarvoor ze één gemaakt worden. De Heere duidt aan hoe de eenheid tot stand gebracht wordt, wanneer Hij zegt: ‘Ik in hen en U in Mij’. Dat voert ons verder naar de heerlijkheid als Christus volmaakt in de heiligen gezien zal worden, zoals de Vader volmaakt in de Zoon geopenbaard is. Maar wat heeft

de eenheid vernield en de heiligen van God op aarde verstrooid en gescheiden? Is het niet het toelaten van zo veel dingen in ons leven die niet van Christus komen?

Maar ook wanneer alle heiligen op aarde op een bepaald moment alleen Christus tot uitdrukking gebracht zouden hebben, zou daarvoor nauwelijks de eenheid getoond worden waarover de Heere in deze afsluitende verzen spreekt. Het zal niets minder dan de volheid der heiligen in heerlijkheid vereisen om de volheid van Christus toereikend te laten zien (Ef. 1:22-23). Dan zal werkelijk Christus – en niets dan Christus – zichtbaar worden in Zijn volk. Wij allen zullen ‘gekomen zijn tot de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God, tot een volwassen man, tot de maat van de volwassenheid van de volheid van Christus’ (Ef. 4:13). De heiligen, die zo lang verstrooid en gescheiden waren op aarde, zullen ‘volmaakt één’ zijn in heerlijkheid. ‘Uw wachters verheffen hun stem, tezamen juichen zij, want zij zullen het zien, oog in oog, als de HEERE terugkeert naar Sion’ (Jes. 52:8).

Het grote doel van deze volkomen eenheid is de openbaring van de heerlijkheid van Christus voor de wereld, als de door de Vader Gezondene, en van de liefde van de Vader tot de discipelen. Als de wereld Christus ziet, geopenbaard in heerlijkheid in Zijn volk, zullen de mensen inzien dat die Ene Die zij verachtten en haatten, werkelijk de Gezondene van de Vader was en ze zullen inzien dat zij die in Christus geloven en die zij eruit gooiden en vervolgden, door de Vader geliefd zijn met dezelfde liefde die Hij tot Christus heeft.

Vers 24. Bovendien is het een heerlijkheid die ver uitgaat boven die heerlijkheid die voor de wereld geopenbaard zal worden en boven de zegen van het duizendjarige Vrederijk op de aarde. Er is een binnenste kring van hemelse zegen. Op deze binnenste plaats van zegen zullen de heiligen hun deel hebben, want de Heere kan zeggen: ‘Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn die U Mij

gegeven hebt'. Al helemaal aan het begin van Zijn toespraken had de Heere de grote wens van Zijn hart bekendgemaakt om ons bij Zich te hebben, opdat waar Hij is, ook wij zouden zijn. Nu, omdat het gebed ten einde loopt, worden wij

nog een keer aan deze wens herinnerd wanneer wij de Heere horen zeggen: 'Ik wil, dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn'.

**Dit is genade: deelhebben
aan de binnenste kring
van zegen.**

Hoewel het ons grote voorrecht zal zijn om bij Hem te zijn, zal er toch altijd een persoonlijke heerlijkheid zijn die Christus toebehoort, die wij wel zullen zien, maar niet met Hem kunnen delen. Christus als de Zoon zal voor altijd Zijn unieke plaats bij de Vader hebben. Er is een heerlijkheid die er heel speciaal voor Christus is; er is een liefde die heel speciaal voor Christus is – de liefde die Hij voor de grondlegging van de wereld genoot en er is een kennis die heel bijzonder is, want de Heere kan zeggen: 'Rechtvaardige Vader, – en de wereld heeft U niet gekend; maar Ik heb U gekend'.

De heiligen zullen erkennen dat de Ene, aan Wie deze speciale heerlijkheid toebehoort – deze speciale liefde, deze bijzondere kennis – die Ene is Die door de Vader gezonden werd om de Vader bekend te maken. Daardoor onderscheiden ze zich van de wereld die niet erkend heeft dat de Zoon de Gezondene van de Vader was.

Vers 26. De Heere heeft de Zijnen de Naam van de Vader bekend gemaakt en de mededeling van deze Naam openbaart de liefde van de Vader, opdat het bewustzijn van de liefde van de Vader, die door de Heere op Zijn weg op aarde altijd gekend en genoten werd, ook door Zijn discipelen gekend en genoten zou worden. Bovendien, als deze liefde in hen is, zal Christus – die Ene, Die de Vader liefheeft – een plek in hun toewijding hebben. Hij zal in hen zijn. Wanneer

wij zo Zijn laatste woorden horen, worden onze gedachten vervuld met de grote wens van Zijn hart, namelijk dat Christus in de Zijnen wil zijn: 'Ik in hen'.

Deze wens van Zijn hart zal heel zeker in de komende heerlijkheid vervuld worden, maar mogen wij niet zeggen dat de geweldige gedachte van de laatste toespraken als ook van het laatste gebed de gedachte is dat Christus nu al levendig zichtbaar zou moeten worden in Zijn volk? Tot dit doel worden onze voeten gewassen, onze harten getroost, ons leven vruchtdragend gemaakt en onze geest en onze ziel onderwezen. Met het oog op dit doel staat de Heere ons toe Zijn laatste gebed te horen, dat afsluit met de woorden: 'Ik in hen'.

Hamilton Smith

Het probleem van het onverhoorde gebed (7, slot)

We hebben de vorige keer iets gezien van de gedachten van God, ten koste van Zijn eigen Zoon. Het hart van de Vader werd verscheurd toen Hij Zijn Zoon zo zag lijden. Maar God Die liefde is, heeft de wereld zo liefgehad dat Hij Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven (Joh. 3:16; Rom. 8:32). Laten we dit aanbod van genade allen aanvaarden, voor zover we dit nog niet hebben gedaan en vandaag 'dank U, Heere' zeggen.

Een laatste voorbeeld van een onverhoord gebed. In 2 Korinthe 12: 1-4 lezen wij over de apostel Paulus, die werd opgenomen in het paradijs en in de derde hemel is geweest. Hij hoorde onuitsprekelijke woorden, die een mens niet mag uitspreken. In vers 5-6 zegt hij: 'Over zo iemand zal ik roemen; maar over mijzelf zal ik niet roemen, tenzij in mijn zwakheden. Want als ik wilde roemen, zou ik niet on-

wijs zijn, want ik zou de waarheid zeggen; maar ik onthoud er mij van, opdat niemand hoger van mij denkt dan wat hij van mij ziet of wat hij van mij hoort'. Daarna komt er een gebed. 'En opdat ik mij door de uitnemendheid van de openbaringen niet zou verheffen, is mij een doorn voor het vlees gegeven, een engel van satan, om mij met vuisten te slaan, opdat ik mij niet zou verheffen. Hierover heb ik de Heere driemaal gebeden, dat hij van mij zou wijken; en Hij zei tot mij: Mijn genade is u genoeg; want [Mijn] kracht wordt in zwakheid volbracht. Het liefst zal ik dus veeleer roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij woont'.

God had dus aan Paulus, Zijn grote dienstknecht, de grootste prediker van het Evangelie, een doorn in het vlees gegeven. Wat was dat? Dat weten we niet. Het was misschien een ziekte of iets wat hem vreselijk gehinderd heeft, er staat niet bij wat. Maar hij heeft gebeden tot de Heere Jezus. Wij mogen bidden tot God de Vader, maar Paulus heeft in dit geval gebeden tot de Heere Jezus, dat mag ook. 'Heere Jezus, wilt U die doorn in het vlees alstublieft wegnemen?' Daarna heeft hij nog eens gebeden en vervolgens nog eens, driemaal. Hoeveel keer zal Mozes gebeden hebben? God zei: 'Houd ermee op!'

Hoeveel keer heeft Paulus gebeden? Driemaal. Waarom? Ik denk dat dit is omdat tussen Mozes en Paulus de Heere Jezus staat. In Gethsémané heeft de Heere Jezus driemaal gebeden. We mogen aannemen dat Paulus daarvan geleerd heeft. De Heere zei: 'Die doorn in het vlees, die blijft'. Maar daarna kwam het antwoord: 'Je krijgt Mijn genade, Ik zal je versterken door Mijn genade; Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht'. Daarom zegt Paulus: 'Omdat de kracht van Christus in mij woont, kan ik roemen in mijn zwakheden'. Paulus heeft in zijn leven door de genade van Christus bijzondere kracht gekregen en dat was oneindig veel heerlijker dan het gemis dat hij had.

Jezus bidt, dat g' uw verlangen
zult ontvangen,
als 't u nuttig wezen zou.
Geeft God niet naar uw begeren,
't mag u leren
rusten in Zijn Vadertrouw'
(L.G.L. 41:7).

Ja, geliefde broeders en zusters, vrienden, als een kind van God beproefd wordt en tegen God 'ja' zegt: 'Ik begrijp het niet, maar ik wil rustig zijn, ik wil U geen verwijten maken, ik wil geloven in Uw liefde', dan is dat voor God oneindig waardevol. Dat is voor God misschien wel de grootste vreugde.

Een vader gaf aan zijn jongen een tamelijk zwaar pak mee. Iemand zag die jongen lopen en zei: 'Kerel, dat is veel te zwaar voor jou!' 'Helemaal niet', zei de jongen. 'Waarom dan niet?' 'Mijn vader heeft het mij gegeven. Mijn vader weet toch zeker wel wat ik dragen kan!' Het leven is soms vol met raadsels en vol moeilijkheden, maar de Vader hóórt al onze gebeden. Heel vaak verhoort Hij onze gebeden. Maar als Hij het niet doet, laten we dan niet twifelen, laten we dan op Hem vertrouwen, want Hij is trouw. Hij is vol van genade en vol van liefde. Dat mogen we ook in ons dagelijkse praktische leven ervaren.

Laten wij het laatste stuk van onze pelgrimsweg Hem blindelings vertrouwen. Spoedig komt de Heere Jezus. Als wij bij Hem zijn, worden alle vragen opgelost en zullen we Hem eeuwig danken en aanbidden.

J. Rouw

De poorten van Jeruzalem in Nehemia 3 (5)

De dichtgemetselde Gouden Poort (Golden Gate) van Jeruzalem
© pixabay

3. De Oude Poort

De derde in Nehemia 3 genoemde poort van Jeruzalem is ‘de Oude Poort’. Deze wordt door twee mannen en hun helpers hersteld: ‘Jojada [= De HEERE weet], de zoon van Paseah, en Mesullam [= vertrouweling], de zoon van Besodja’. Zij werkten samen om dit belangrijke werk eensgezind en naar behoren te kunnen uitvoeren. Uit hun namen kunnen we afleiden dat zij hun werk niet voor mensen, maar voor God deden. Zo bemoedigt de apostel Paulus ook de rechteloze slaven die zich tot de Heere Jezus bekeerd hadden: ‘U dient de Heere Christus’ (Kol. 3:24). Hoeveel te meer geldt dit als het om het werk van de Heere gaat, waaraan immers alle gelovigen meewerken, zoals we uit 1 Korinthe 15:58 leren: ‘Daarom, mijn geliefde broeders, wees standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig in het werk van de Heere, daar u weet, dat uw arbeid niet vergeefs is in de Heere’.

Deze beide mannen met hun gezinnen en helpers herstellen de ‘Oude Poort’ (vs. 6). Die wordt nog een keer in hoofdstuk 12:39 genoemd. Deze poort bevat de les dat de oude, oorspronkelijke en onveranderlijke grondregels van de Heilige Schrift voor de vergadering van God nooit hun geldigheid verliezen, maar dat de gelovigen daaraan moeten **vasthouden** en – indien nodig – ze **weer** moeten **erkennen**. In Spreuken 22:28 lezen we: ‘Verleg de aloude grensstenen niet die uw vaders hebben geplaatst’.

Soortgelijke waarschuwende woorden had de profeet Jeremia als spreekbuis van God uitgesproken: 'Zo zegt de HEERE: Ga staan op de wegen, en zie, vraag naar de aloude paden, waar toch de goede weg is, en bewandel die. Dan zult u rust vinden voor uw ziel. Maar zij zeggen: Wij bewandelen die niet' (Jer. 6:16). De 'aloude paden en de goede weg' waren Israël door de wet meegedeeld. Door hun afgodendienst hadden ze zich daarvan losgemaakt. De profetische roep klonk tevergeefs, want het volk van God wilde niet terugkeren. Toen echter Zerubbabel, Jesua en Ezra naar Juda teruggekeerd waren, waren de 'aloude paden' voor hen het enige richtsnoer (Ezra 3:2; 7:6; Mal. 4:4). Maar ook het overblijfsel keerde zich er weer van af door zich alleen aan de wet van Mozes te houden. Daarom is deze oproep telkens weer nodig, ook in onze tijd. De Oude Poort moet ook door ons hersteld worden.

'Denk aan de wet van Mozes, Mijn dienaar, die Ik hem geboden heb op Horeb voor heel Israël, aan de verordeningen en de bepalingen' (Mal. 4:4).

De apostel Johannes begint zijn eerste Brief met de woorden: 'Wat van het begin af was'. Met deze woorden wijst hij naar de Zoon van God, Die door Zijn komst op aarde aan de mensen God en het eeuwige leven geopenbaard heeft. Dit verkondigen Johannes en de andere apostelen aan de gelovigen, zodat zij samen met hen gemeenschap met de Vader en de Zoon hebben en hun blijdschap volkomen is (1 Joh. 1:1-4). Daaraan is in de loop der eeuwen niets veranderd. Het toont het karakter van de Oude Poort.

Petrus herhaalt in zijn tweede Brief meerdere keren dat hij er zorg voor wil dragen om de gelovigen steeds weer aan de basisregels van het praktische geloofsleven te herinneren, zodat zij ook na zijn heengaan altijd in staat zijn om deze dingen in gedachten te houden (2 Petr. 1:12-15; 3:1-2). Ook dat is een kenmerk van de Oude Poort.

Onder invloed van de moderne Bijbeluitleg houden veel Christenen het Woord van God en Zijn leringen in veel opzichten voor ouderwets en achterhaald. Zij hebben de 'Oude Poort' uit het oog verloren. Die is zoals zoveel andere dingen binnen het Christendom zwaar beschadigd. Daarom moet die poort hersteld worden. Er wordt beargumenteerd dat het vasthouden aan de oude door God gegeven waarheden bekrompen is. Maar wat zegt Gods Woord er zelf over? Paulus moest tegen de Korinthiërs, die vanuit een vleeselijk vrijheidsdenken meenden dat ze zich veel konden veroorloven, zeggen: 'U bent enghartig!' Vanuit Gods oogpunt waren niet Paulus en zijn medewerkers 'enghartig', maar de gelovigen in Korinthe! Wat stelt Paulus hun nu als geneesmiddel tegen deze enghartigheid voor? Afzondering van de wereld en haar verleidingen (2 Kor. 6:11-7:1). Dat wil zeggen: alleen een Christen die afgezonderd van alles wat niet overeenkomt met het heilig Woord van God leeft, bevindt zich in de ware vrijheid van de kinderen Gods (zie Joh. 8:32,36; 2 Kor. 3:17; Gal. 5:1,13).

Tegenover de gelovigen uit de gemeente in Filadelfia kan de Heere Jezus twee keer bevestigen dat zij Zijn Woord bewaard hebben. Hij roept hun toe: 'Houd wat u hebt, opdat niemand uw kroon neemt' (Openb. 3:11). Hier heeft de 'Oude Poort' effect.

Jojada en Mesullam verrichtten goed werk. Zij plaatsten niet alleen de deuren, maar voorzagen de poort ook van een zoldering, van sluitbalken en grendels, die bij de bouw van de Schaapspoort door de hogepriester Eljasib ontbraken. Alleen bij de Vispoort (zie vers 3) en bij de Oude Poort wordt overigens de zoldering genoemd, die deze poorten bijzonder versterken moest. Daardoor konden ze hun functie goed en volledig vervullen. Ook al moest de Oude Poort niet helemaal nieuw gebouwd worden, zoals de Schaapspoort en de Vispoort, maar slechts hersteld worden, toch toonden Jojada en Mesullam grote nauwgezetheid bij het uitvoeren van de noodzakelijke werkzaamheden.

We kunnen tegenwoordig de ‘Oude Poort’ in goede staat houden als we de vermaning van de apostel Paulus aan Timotheüs ter harte nemen: ‘Houd tot voorbeeld de gezonde woorden die u van mij gehoord hebt, in geloof en liefde, die in Christus Jezus is’ (2 Tim. 1:13).

(Wordt vervolgd).

Arend Remmers

Het lijden van Zijn hart vol liefde

Ik wil graag wijzen op een kenmerk van het lijden dat onze gezegende Heere onderging. Hoe zeer moet Zijn hart vol liefde geleden hebben door het ongeloof van de mens in de gevallen toestand waarin die mens zich bevond en door Zijn verwerping door het volk.

We lezen dat Hij zuchtte toen Hij de oren van een dove opende en de band van zijn tong losmaakte (Mark. 7:34-35) en dat Hij diep zuchtte toen de farizeeën Hem om een teken vroegen (Mark. 8:12). Bij het graf van Lazarus zien we zelfs dat Hij heftig bewogen en ontroerd werd en tranen vergoot bij het zien van de macht van de dood over de geesten van de mensen en hun onmacht zichzelf te verlossen (Joh. 11:33-34). Zo hilde Hij ook over Jeruzalem toen Hij zag dat de geliefde stad Hem ging verwerpen – juist toen er naar haar werd omgezien (Luk. 19:41-44).

Dit alles was het lijden van een volmaakte liefde, die zich een weg zocht te midden van een gevallen wereld. Dat was en is een wereld waarin de eigen wil en de harteloosheid van de mens elke weg versperden voor deze liefde die zo vurig in haar midden werkte.

Dit moet een voortdurende bron van droefheid voor de Heere Jezus geweest zijn – uitgenomen de blijde en gezegende ogenblikken waarin de werking van die liefde zich niet liet belemmeren en Zijn hart soms

bracht naar velden die wit waren om te oogsten. In deze droefheid en de vreugde die haar verzachtte, mogen we ook, in onze geringe mate, delen (geloofd zij God), want het is een pijn die de liefde eigen is.

J.N. Darby

Hoe zal de Heere Jezus Zijn Gemeente halen?

1 Korinthe 15:45-53 en 1 Thessalonika 4:13-18 beschrijven dit duidelijk. De eerste Schriftplaats leert ons dat wij nu al hemelsen zijn en dat wij straks het beeld van de Hemelse (Christus) zullen dragen.

Maar vlees en bloed kunnen het koninkrijk van God niet beërven en de vergankelijkheid beërft de onvergankelijkheid niet. Zoals wij zijn, met onze sterfelijke lichamen, kunnen we niet in de hemel ingaan. **Moeten we dan allemaal eerst sterven? Nee**, zegt de apostel: 'Zie, ik zeg u een verborgenheid. Wij zullen niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin; want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk worden opgewekt en wij zullen veranderd worden'. De eerste Brief aan de Thessalonicenzen voegt eraan toe dat de Heere Zelf zal komen om dit tot stand te brengen. Als de gestorven gelovigen opgewekt zullen zijn en de gelovigen die op dat ogenblik op aarde leven, veranderd zullen zijn, dan worden zij samen in wolken opgenomen de Heere tegemoet in de lucht en zo zullen wij altijd met de Heere zijn.

De beschrijving is duidelijk. Het zal niet een geruime tijd duren voordat alles klaar is. In een ondeelbaar ogenblik zal alles gebeuren. Op dat ogenblik zal de Gemeente voltallig bij elkaar zijn, want alle gelovigen vanaf de Pinksterdag zullen aanwezig zijn. **En samen zullen ze in wolken de Heere tegemoet gaan in de lucht.**

Zoals eens Rebekka Izaäk onderweg ontmoette, zo zal de Gemeente de Heere Jezus, haar Bruidegom, onderweg ontmoeten en door Hem gebracht worden in het Huis van de Vader met zijn vele woningen.

We moeten dit niet verwarren met teksten als Openbaring 1:7 en Mattheüs 24:30. Daar komt de Heere Jezus *op de wolken* van de hemel naar de aarde en elk oog zal Hem zien. In 1 Thessalonika 4 komt echter niet de Heere Jezus op de wolken **naar de aarde**, maar wij gaan *in wolken naar Hem!* Dat zal de wereld niet zien. Het ogenblik dat de Bruidegom de bruid ontmoet en in Zijn heerlijkheid invoert, zal voor de ongelovige wereld onzichtbaar zijn.

H.L. Heijkoop

De stille stem van het oordeel

‘Op de aardbeving volgde een vuur, maar de HEERE was ook niet in het vuur. En na het vuur kwam het suizen van een zachte stilte [NKJV: een zachte kleine stem]’ (1 Kon. 19:12).

‘Want het is nu de tijd dat het oordeel begint bij het huis van God; en als het bij ons begint, wat zal het einde zijn van hen die het evangelie van God niet gehoorzamen?’ (1 Petr. 4:17).

‘Maar de HEERE trof de farao en zijn huis met zware slagen, vanwege Sarai, de vrouw van Abram’ (Gen. 12:17).

Met terechte bezorgdheid zijn we getuige van een nieuwe en gevaarlijke ziekte die zich in razend tempo over de hele wereld verspreidt. Naarmate het aantal dodelijke slachtoffers toeneemt, treffen we meer maatregelen om onszelf en anderen te beschermen. Er is echter een gevaar dat veel groter en wijder verbreid is dan COVID-19.

In feite herkent iedere Christen de stem van de Heere in alles wat ons omringt: de spanning en verbijstering waarmee de wereld en haar leiders worden geconfronteerd, de impact op de gezondheid en het welzijn van haar bewoners, de impact op alle sectoren van de wereldeconomie, of het nu gaat om landbouw, gezondheidszorg, voedselvoorziening, industrie, toeleveringsketens, sport of amusement. Ik hoor Christenen zeggen – en terecht – dat het tolereren en legaliseren van zonde en immoraliteit, het afwijzen van God door de publieke sector, het zich verspreiden van het atheïsme in de academische wereld van universiteiten en vele andere onderwijsinstututen, materialisme, hebzucht, egoïsme, haat en de verspreiding van new age en spiritisme, de oorzaken zijn van alle problemen waarmee de wereld nu geconfronteerd wordt. Veel Christenen verkondigen het evangelie en bidden dat mensen tot de Heere Jezus zullen komen en zich bekeren en Hem aanvaarden als hun persoonlijke Redder.

En zij [Adam en Eval]
hoorden de stem
van de HEERE God.

(Gen. 3:8)

Hoewel dit allemaal volkomen waar is, vrees ik dat het belangrijkste punt ons ontgaat en dat is *de stem van God* die spreekt tot ons als gezinnen, als plaatselijke vergaderingen en als wereldwijde Gemeente. Laten we nadenken over wat de Heere doet om onze aandacht te krijgen, zodat we ons handelen kunnen overwegen.

De gezamenlijke en openbare wekelijkse bijeenkomst om de Heere te gedenken en Zijn dood te verkondigen totdat Hij komt, is in bijna alle landen van de wereld voorlopig opgeschort en dat geldt ook voor de wekelijkse bidstond en Bijbelbespreking in de plaatselijke samenkomsten. Bijbelconferenties zijn afgelast en veel gelegenheden voor geestelijke activiteit en onderlinge gemeenschap kunnen niet doorgaan.

Velen hebben zich gehaast om de beschikbare technologie – waarvoor wij de Heere dankbaar zijn – te gebruiken voor het opzetten van de online Woordbediening, Bijbelstudies en gebedsbijeenkomsten. Dit is natuurlijk van grote waarde en veel gelovigen worden er in deze tijd van angst en onzekerheid door opgebouwd.

Maar de vraag die blijft hangen, is: wat zegt de Heere tegen ons? Voelen wij de pijn en het gemis in onze ziel, omdat we niet persoonlijk en als gemeente kunnen samenkomen om Hem te gedenken? Dat kunnen we niet online doen. Al deze bijzondere online activiteit zou ons niet zelfgenoegzaam moeten maken omdat we een manier gevonden hebben om in onze geestelijke behoeften te voorzien.

De belemmeringen voor onze samenkomst waar we rondom de Heere Jezus samenkomen, zouden ons ertoe moeten brengen om in onze privéomstandigheden stil aan Zijn voeten te zitten en alles te onderzoeken. Het is een zeer unieke situatie, geliefde gelovigen, die we allemaal moeten overdenken, want al hebben we ontmoetingsplaatsen, al hebben we transportmiddelen, al zijn de wegen niet geblokkeerd, al zijn velen van ons gezond en mobiel, toch kunnen we niet als gemeente samenkomen om daar de Zoon van God te ontmoeten. Voelen we zwaarmoedigheid en verdriet in ons hart, omdat we op de dag van de Heere niet als vergaderingen kunnen samenkomen om te luisteren naar de stem van heilige liefde zoals we dat al vele jaren hebben gedaan?

Leggen we de verantwoordelijkheid voor wat er gebeurt en wat de Heere aan het doen is, bij de goddeloze wereld om ons heen? Zijn we van mening dat de Heere hen straft vanwege hun slechte daden?

**En hij [Adam] zei: Ik hoorde Uw stem ... en ik
werd bevreesd. (Gen. 3:10)**

Maar wat als wijzelf misschien de oorzaak zijn van wat er met de wereld om ons heen gebeurt, waardoor wij verhinderd worden om op zondag samen te komen? Was het niet vanwege de gedachten en daden van Abram dat de Heere de farao en zijn huis met zware slagen trof (Gen. 12:17)?

Komt het door onze ontrouw, ons materialisme en het overnemen van de dingen, de wegen en de ideeën van de wereld in ons leven, in onze gezinnen en in onze samenkomsten? Toch gaan mogelijk ook wij naar de samenkomst om in Zijn tegenwoordigheid te zijn en doen we alsof alles goed is.

De afgunst, het streven naar aanzien, de strijd, het geroddel, de kwaadsprekerij, de hypocrisie, de dubbellevens, de lauwheid tegenover de Heere en Zijn dingen. Toch gaan we naar de samenkomst om in Zijn aanwezigheid te zijn en doen we alsof alles goed is.

Onze persoonlijke toewijding aan Hem, het lezen van Zijn Woord en het tijd doorbrengen in Zijn aanwezigheid zijn geen prioriteit in ons leven, want we zijn druk bezig met onze legitieme verantwoordelijkheden en zaken; we hebben onze eerste liefde verlaten. Toch gaan we naar de samenkomst om in Zijn aanwezigheid te zijn en doen we alsof alles goed is.

Maar de Heere, Die te ‘rein van ogen [is] om het kwade aan te zien’ (Hab. 1:13), ziet dat alles – en méér, want niets is voor Hem verborgen. Welke gevoelens zullen er leven in Zijn hart? Horen we niet net als David onze verantwoordelijkheid te nemen? Hij erkende dat het **zijn hoogmoed** en **zijn daden** waren die de plaag hadden gebracht

Mijn zonde maakte
ik U bekend, mijn
ongerechtigheid
bedekte ik niet.

(David, Ps. 32:5)

over het land, waardoor meer dan zeventigduizend mensen waren gestorven (2 Sam. 24:15-17).

Kunnen we de stem van de Heere in dit alles horen? ‘Zaai voor uzelf in gerechtigheid! Oogst in goedertierenheid! Ploeg voor uzelf ongeploegd land om! Het is tijd om de HEERE te zoeken, totdat Hij komt en het laat regenen: gerechtigheid over u’ (Hos. 10:12).

Sommigen zeggen misschien dat we nu in de tijd van het Nieuwe Testament leven en dat dit de dag van de genade is en we deze verzen dus niet op onszelf kunnen toepassen. Het is inderdaad waar, God zij dank, dat dit de dag van de genade is. Maar: ‘Wat zullen wij dan zeggen? Zouden wij in de zonde blijven, opdat de genade overvloediger wordt?’ (Rom. 6:1).

Verandert onze heilige Vader Zijn karakter in de tijd van de genade? Zou Zijn liefdevolle hand in het tuchtigen van Zijn kinderen niet van toepassing zijn op de dag van de genade? Leert Hebréeën 12: 6-11 ons niet dat dit wel van toepassing is? Moet u nog eens opnieuw luisteren naar de stem van de Heere die waarschuwend spreekt tot de gemeenten in Sardis en Laodicéa? ‘Dit zegt Hij, Die de zeven Geesten van God en de zeven sterren heeft: Ik weet uw werken, dat u de naam hebt dat u leeft, en u bent dood. Word waakzaam en versterk het overige, dat op het punt staat te sterven; want Ik heb uw werken niet volkomen bevonden voor Mijn God. Gedenk dan ... en bekeer u’ (Openb. 3:1-3).

Heeft de Heere, terwijl wij in geestelijk opzicht slapen, ons voorlopig het voorrecht ontnomen om samen te komen om Hem te gedenken (Hoogl. 5:2-8)? Kunnen wij onszelf vernederen, ons denken en handelen overwegen, onze zonden belijden, ons bekeren en teruggaan naar onze eerste liefde?

Moge de Heere ons genadig zijn omwille van Zijn Naam.

Emil S. Nashed

Muren bouwen voor ons huis (5)

De muur van Godvrezendheid

Nehemia 3:30: 'Daarachter herstelden Hananja, de zoon van Selemja, en Hanun, de zesde zoon van Zalaf, een tweede gedeelte; daarachter verrichtte Mesullam, de zoon van Berechja, herstelwerk tegenover zijn kamer.'

Mesullam betekent 'toewijding'. De naam van zijn vader Berechja betekent 'de HEERE heeft hem gezegend'. De HEERE had Berechja gezegend met een toegewijde zoon! Mesullam had van zijn vader geleerd dat de zegen in een gezin niet afhangt van de grootte van het huis! Hij woonde in 'zijn kamer', in een klein appartement. Mesullam was God volledig toegewijd! Zijn appartement was een 'gereedschap' voor de HEERE. We kunnen wel zeggen dat dat een plaats was om te eten, te slapen, te bidden en tijd met God door te brengen.

Onze harten moeten toegewijd aan de Heere zijn, zoals ook het hart van Mesullam was. Wij zouden loyaal aan Hem moeten zijn. Met heel ons hart en ziel zouden we aan Hem toegewijd moeten zijn. **Onze houding hoort zo te zijn dat Hij in alle dingen niet alleen voorop staat, maar ook boven alles uitstijgt.** De Heere verdient het om in onze levens niet alleen een plaats te hebben, maar in alles de eerste plaats te krijgen!

Lang geleden, voordat Jakob een gezin had, kreeg hij een visioen van de Heere. In zijn droom zag hij een ladder die tot in de hemel reikte. Op deze ladder klommen engelen omhoog en omlaag tussen hemel en aarde. Jakob zag de Heere boven aan die ladder staan. Hier sprak de Heere tot Jakob en bekrachtigde Hij Zijn belofte die Hij eerder aan Abraham had gedaan. Toen hij wakker werd, realiseerde Jakob zich dat de Heere met hem gesproken had in deze nacht. Hij noemde daarom deze plaats Bethel: een heilige plaats.

Dit visioen dat Jakob zag in zijn droom, is een voorstelling van het huis van God. Dit is de plaats waarin wij als gelovigen zijn, kinderen in het huis van God, leden van Gods familie. Wij zijn kinderen door adoptie, gered door de genade van God door het bloed dat gestort is door Jezus Christus op Golgotha en hierdoor gebracht in een bijzondere plaats van gemeenschap en zegen! Laten wij dit nooit vergeten. Rachel, Jakobs vrouw, had afgoden gestolen van haar vader Laban toen zij bij Laban vertrokken, terwijl Jakob hier niets van wist.

Uiteindelijk kwam Jakob erachter dat de afgoden zich in zijn huis bevonden. Wij hebben geen beschrijving van wat Jakob gedaan heeft toen hij hier wetenschap van kreeg. Later, toen de Heere Jakob de opdracht gaf om terug te keren naar Bethel, begreep Jakob dat hij naar een plaats zou gaan waar hij in Gods tegenwoordigheid zou komen. Op dat moment realiseerde Jakob zich dat de afgoden in zijn huis verkeerd waren. Zij hoorden hier niet! Hij gaf zijn gezin en huishouden de opdracht om alle afgoden weg te doen. Waarom hij dit niet eerder gedaan heeft, direct in het begin, is iets waar we over na kunnen denken. Hoeveel schade is er aangericht in zijn gezin door al die tijd door te brengen met de afgoden? Broeders, wij kunnen niet in gemeenschap met de Heere zijn als wij een verdeeld hart hebben.

Als wij in Gods tegenwoordigheid komen, komen wij op een heilige plaats. Wij moeten onze schoenen van onze voeten doen (figuurlijk gesproken), want de grond waarop wij staan, is heilige grond! Dit is niet iets wat wij licht kunnen opnemen. Wij, als toegewijde mannen van God, moeten dit begrijpen en we moeten voorzichtig zijn in wat wij in onze levens en onze huizen binnenlaten. Vandaag zijn wij, net als Jakobs familie toentertijd, geneigd om allerlei dingen in ons huis toe te laten die ervoor zorgen dat de Heere niet de eerste plaats krijgt die Hem toebehoort. Als wij onze muren bouwen van gebed, van verbinding met de Heere, van oprechtheid en van Godvrezendheid, dan moeten wij goed opletten en ons ervan vergewissen dat er niets bij zit wat ervoor zorgt dat de Heere niet de plaats krijgt die Hem toekomt.

De apostel Johannes laat ons weten in *1 Johannes 5:21*: *‘Kinderen, wacht u voor de afgoden’*.

De apostel Paulus schrijft in zijn eerste Brief aan de Korinthiërs dat we voorzichtig moeten zijn in wat we toelaten in ons leven en in onze gezinnen. Hij zegt ons dat hoewel alle dingen ons geoorloofd zijn (omdat onze verlossing zeker is), wij onszelf bij alle dingen af moeten vragen wat de consequenties ervan zijn. Paulus wijst ons er zorgvuldig op om alle mogelijke gevolgen te overwegen van alles wat wij doen of wat wij toelaten in ons gezin of leven. Dit is een gezonde oefening voor het leven van de gelovige die God toegewijd wil zijn.

–1 Korinthe 6:12: Alles is mij geoorloofd, maar niet alles is nuttig; alles is mij geoorloofd, maar ik zal mij door niets laten overheersen’.

–1 Korinthe 10:23: ‘Alles is geoorloofd, maar niet alles is nuttig; alles is geoorloofd, maar niet alles sticht’.

–1 Korinthe 3:10: ‘Maar een ieder zie toe, hoe hij er op bouwt’.

Laatste gedachten

Mannen, er dreigt echt gevaar; de vijand is onvermoeibaar aan het werk, wij moeten erop toezien hoe wij onze huizen bouwen. We moeten elke dag bouwen aan de muur van gebed, door omgang met onze Heere te hebben in gebed en in het lezen van de Bijbel. Ook moeten wij de muur van verbinding bouwen door onze kennis door te geven aan onze gezinnen en hun te leren om te genieten van de gemeenschap met onze hemelse Vader. Wij moeten de muur van oprechtheid bouwen door op een goede manier te leven samen met onze Heere en onze gezinnen. Wij moeten de muur van Godvrezendheid bouwen door te beoordelen wat we wel en wat we niet in onze levens en gezinnen toelaten. We hebben het nodig om er een gewoonte van te maken om deze principes in ons eigen leven toe te passen, ze aan

onze gezinnen te leren en in het goede hiervan te wandelen. Denk, zoals in Nehemia 4:14 staat, aan de grote en ontzagwekkende Heere!

Laten we niet tégen onze broeders vechten maar vóór hen; laat ons niet vechten mét onze vrouwen maar vóór onze vrouwen. Laten we niet tégen onze zonen en dochters vechten maar vechten vóór hen en voor onze gezinnen!

Laat rijke zegen je deel zijn, als je zoekt naar de eer van de Heere, terwijl je de muren bouwt voor je gezin en huis, om Zijn Naam!

Timothy P. Hadley sr.

Lessen die we van de gemeente in Antiochië kunnen leren (Hand. 11:19-26)

Tussen de Pinksterdag, toen de eerste gemeente gevormd werd in Jeruzalem, en het begin van het getuigenis in Antiochië lag negen jaar. In die tijd reisden, als gevolg van de vervolging die ontstond na de steniging van Stefanus, velen het land door en zo werd de blijde boodschap verbreid. Deze rondreizende predikers – een belangwekkend feit als het gaat om het begin van een getuigenis! – predikten het Woord alleen onder Joden. Maar sommigen van hen die van Cyprus en Cyrene kwamen en dus geschikt waren om ook onder mensen van andere nationaliteiten te prediken, ‘verkondigden de Heere Jezus’ in Antiochië, een kosmopolitische stad die toen een gemengde bevolking had van Romeinen, Grieken, Syriërs en Joden.

De apostel Paulus kon eveneens zeggen: ‘Wij verkondigen Christus’. Zijn Godheid, Zijn Persoon, Zijn leven, dood, opstanding en hemelvaart en bovendien Zijn wederkomst – Hij is de Persoon Die we moeten voorstellen en Zijn werk waardoor alleen redding mogelijk is.

‘En de hand van [de] Heere was met hen; en een groot getal geloofde en bekeerde zich tot de Heere’ (vs. 21). **Bekering is echt een werk van de genade.** We zien dat er blijkbaar geen tegenstand was in Antiochië en het werk kon dus ongehinderd doorgaan. Goed nieuws is snel bekend. ‘En het gerucht van hen kwam de gemeente te Jeruzalem ter ore’. De Heere had Zijn dienstknecht gereed en Barnabas (zoon der vertroosting) werd naar Antiochië gezonden. Hij had een echte herderlijke gave en was dus in staat om de gelovigen te vermanen en te bemoedigen ‘met een voornemen van het hart bij de Heere te blijven’. Zo’n dienst hebben we ook nu nodig.

We zien ook dat Barnabas ‘een goed man was, vol van de Heilige Geest en van geloof’. Deze drie bijzondere eigenschappen moeten alle ware dienstknechten van de Heere kenmerken. Blijkbaar besefte hij de behoefte aan iemand die kon leren, en zo wordt hij ertoe gebracht om Saulus te zoeken. We lezen dan dat zij ‘een heel jaar in de gemeente samen vergaderden en een grote schare leerden’ (vs. 26). Zo zien we in het begin van het Christelijke getuigenis de drie blijvende gaven, zoals we ze ook in Efeze 4:11 vinden:

1. de rondreizende evangelist,
2. de herder en
3. de leraar.

In vers 26 is er voor het eerst sprake van de gemeente in Antiochië. Het schijnt dat er een periode van één tot drie jaar voor nodig was om hen te bevestigen in de waarheid. Antiochië was ook de eerste plaats waar de discipelen van de Heere Christenen (volgelingen van Christus) genoemd werden, een uitdrukking die nog steeds geldt voor alle ware gelovigen. Ten slotte zien we dat de Heere uit deze gemeente, die goed onderwezen, geestelijk krachtig en actief in het evangelie was, Barnabas en Saulus kon uitzenden (Hand. 13) om het evangelie onder de volken te prediken. Zo kunnen we met recht zeggen dat de gemeente in Antiochië een voorbeeld is voor onze gemeenten nu.

A.R. Coleman

Kom... en rust een weinig (Mark. 6:31)

We genieten van de weldaad van de vakantie en we kunnen God dankbaar zijn voor enkele dagen van ontspanning. Maar hoe vaak wordt het eigenlijke doel van de vakantie niet uit het oog verloren. Met de tegenwoordige materiële mogelijkheden kunnen vakanties een rechtstreekse strik worden, doordat ze vaak alleen maar gebruikt worden om het natuurlijke hart te bevredigen. De gelovige moet oppassen dat ook hij deze weg niet inslaat.

Afgezien van de lichamelijke rust die genoten wordt in de tijd van de ontspanning, kunnen de vakanties van groot nut zijn als we ze houden onder de blikken van de Heere, doordat ook dan voor Hem de hoogste plaats wordt ingeruimd. De tijd van rust zal dan gebruikt worden om het Woord van God te lezen en erover na te denken. Daar vindt men de moed om met behulp van passende geschriften de gedachten van God beter te leren kennen.

Hoe gezegend zijn de ogenblikken die we op deze manier in het gezin of met broeders en zusters in het geloof doorbrengen, om zo de gemeenschappelijke hoop te genieten en alles wat nu al een onderwerp van vreugde is in de Heere. Wie dit wil verwerkelijken, zal geen vakantieoord kiezen van waaruit hij geen vergadering bezoeken kan. Als we de Heere de eerste plaats in ons hart geven, zullen we ook Zijn Gemeente liefhebben, want het is onmogelijk om het Hoofd van het lichaam te scheiden. Denken we eens aan de twaalf stammen van Israël, die in de onmiddellijke nabijheid van Jahweh, hun God, gelegerd waren rondom de tabernakel.

Laten we eens letten op de houding van David. Hij zei: 'Ik ben verblijd, wanneer zij tegen mij zeggen: Wij zullen naar het huis van de

HEERE gaan' (Ps. 122:1). En met de dichter van Psalm 137 zou David het ook uitgeroepen kunnen hebben: 'Als ik u vergeet, Jeruzalem, laat dan mijn rechterhand zichzelf vergeten' (vs. 5).

Denken we eens na over wat er tot ons gezegd wordt in Johannes 20:19-23. Het was toch een gedenkwaardig samenkomen toen de Heere op zichtbare wijze in hun midden stond en de gedenkwaardige woorden uitsprak: 'Vrede zij u' en vervolgens: 'Ontvang de Heilige Geest'. Wat een ontmoeting!

Lezen we nu eens opmerkzaam de volgende verzen: 'Thomas ... was niet bij hen toen Jezus kwam'. Het was een niet weer goed te maken gemis en verootmoedigend voor hem toen hij een week later het verwijt van de Heere horen moest dat hem in alle zachtmoedigheid meegedeeld werd.

Moge de Heere onze harten diep aanraken en ons laten zien welke plaats we tot nu toe voor Hem ingeruimd hebben. Hij wenst alleen maar het goede voor ons en vreugde, volle vreugde. Dat het toch altijd ons begeren is om Zijn lieflijkheid en Zijn heerlijkheid te aanschouwen. 'Waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn' (Matth. 6:21).

G.C.G. (uit Messenger *Évangélique*)

En velen ... gingen samen naar Hem toe.
... en Hij was ... met ontferming over hen
bewogen ... en begon hun veel dingen te
onderwijzen (Mark. 6:33-34, HSV).

Onreinheid overbrengen

‘Als iemand die onrein geworden is door een dood lichaam, iets van al die dingen aanraakt, wordt het dan onrein?’ (Hag. 2:14).

Het antwoord was nauwkeurig en bevestigend. Hij die onrein is, brengt onreinheid over. ‘Toen antwoordden de priesters en zeiden: Het wordt onrein. Toen antwoordde Haggai en zei: Zo is dit volk, zo is deze natie voor Mijn aangezicht, spreekt de HEERE, en zo is al het werk van hun handen; ja, wat zij daar aanbieden, onrein is het!’ (Hag. 2:14-15). Net zoals bij de onreine toestand van een mens, verontreinigden de Israëlieten alles wat ze ondernamen. Alle werken en offers werden onrein. Er moet persoonlijke reinheid zijn voordat iemand naar Gods gedachten juist kan handelen of offeren.

Wie kan het ontgaan dat dit bijzonder van toepassing is in deze huidige tijd? De algemene gedachte is dat je de wereld reinigt door in de wereld te gaan en je ermee te verbinden, maar het is juist onmogelijk dat je er niet door verontreinigd wordt. Het bevel voor de gelovige nu is dat hij zich moet reinigen van alle vaten tot oneer en moet jagen naar gerechtigheid en vrede met hen die de Heere aanroepen uit een rein hart (2 Tim. 2:20-22). Er is geen heilzamer woord voor de gelovige in de huidige verwarring van de Christenheid. In negatief opzicht moeten wij ons afscheiden van datgene wat tot oneer is van de Heere. In positief opzicht moeten wij jagen naar wat goed is, samen met hen die Zijn eer en Zijn wil voor ogen hebben. Isolement is verkeerd, maar je afzonderen van wat kwaad is in de ogen van de Heere, is een dwingende plicht voor de gelovige, evenals het je verenigen met hen die Hem aanroepen uit een rein hart.

De gedachte van deze tijd dat je nut kunt hebben van iets wat kwaad is of het recht kunt zetten door je ermee te verbinden, is een misvatting die wel tot teleurstelling moet leiden, als je er al niet zonder het

te beseffen door meegeslept wordt. Maar dat niet alleen: het principe is in zichzelf niets minder dan het opgeven van God. Het is een praktisch verlaten van Zijn heiligheid en van onze plicht om te wandelen zoals Christus wandelde, onder het voorwendsel van goed te doen. Wat zou desastreuzer kunnen zijn?

W. Kelly

Waarom wij niet bidden tot de Heilige Geest

Als we de Schrift biddend bestuderen, ontdekken we: de Heilige Geest is nooit het *voorwerp* van gebed, maar in het Woord wordt altijd over Hem gesproken als het *werktuig* en de *kracht* van gebed, lofzegging en gemeenschap en ook van lijden en dienst.

Toch zien we dat Hij in liederen vaak aangesproken wordt als het *onderwerp* van gebed of dankzegging. Als dit gepast zou zijn in de Christelijke bedeling, waarom vinden we er in het Nieuwe Testament dan nergens een voorbeeld van? Hij is *hier* en *in* de gelovigen: ‘de Geest is leven’ (Rom. 8:10). De Geest vereenzelvigd Zich met de gelovigen. Hij is de Goddelijke bron, energie, oorsprong en kracht van onze geestelijke gedachten, genegenheden, gevoelens en emoties. Dus ‘bidden *in* de Heilige Geest’ is niet, volgens de Bijbel, ‘bidden *tot* de Heilige Geest’.

Bewonderend erken ik de Heilige Geest als één van de Personen in de Godheid. Als ik tot God bid, is dat natuurlijk als Vader, Zoon en Heilige Geest, maar let erop dat dit betrekking heeft op de ene Godheid. Wanneer het om de individuele Personen in de Godheid gaat in verband met het verlossingswerk en de Gemeente, vinden we geen

enkel voorbeeld van gebed dat wordt gericht tot de Heilige Geest en geen enkele opdracht om te bidden tot de Heilige Geest. Hij is *in* ons: ‘Weet u niet dat uw lichaam de tempel is van de Heilige Geest, Die in u is, Die u van God hebt?’ (1 Kor. 6:19). ‘Omdat de liefde van God in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, Die ons gegeven is’ (Rom. 5:5).

Als wij gesterkt zijn door de Geest, doet Hij Christus door het geloof in ons hart wonen, aangezien Hij nu het nieuwe leven kenmerkt dat Hij geeft. We vinden nergens dat Hij Die in ons is, het onderwerp is dat wordt aangesproken in lofzegging, gebed of aanbidding. Dit zou ons ertoe leiden te bidden tot een kracht in onszelf.

Zeker zien we Hem in de Schrift nauw verbonden met ons nieuwe leven in Christus, maar toch wordt Hij heel duidelijk onderscheiden van de gelovige. Hij is niet alleen een levende kracht in ons, maar ook de levende God. Daarom is het gepast en Bijbels om niet te bidden *tot* de Heilige Geest.

Bepalend voor ons geloof en onze praktijk is dat er in het Nieuwe Testament geen enkel voorschrift is om te bidden tot de Heilige Geest en ook geen enkel voorbeeld daarvan. Toch komen we dit tegen in zowel gebedssamenkomsten als liederen van gelovigen en dichters, die hierover blijkbaar onwetend zijn. Maar... de Schrift is wijzer dan onze lieddichters. God houdt ons nergens voor dat wij de Naam van de Heilige Geest moeten aanroepen. ‘Maar u, geliefden, terwijl u zichzelf opbouwt op uw allerheiligst geloof en bidt *in* de Heilige Geest, bewaar uzelf in de liefde van God en verwacht de barmhartigheid van onze Heere Jezus Christus tot het eeuwige leven’ (Judas 1:20-21).

Overgenomen uit Bible Herald, Volume 5

Nadenkertje

Hoe moet je innerlijk veranderen?

Toen de Heere Jezus op aarde leefde, hadden diverse mensen een antwoord klaar op de vraag hoe je de problemen van het leven kunt oplossen. De Romeinen zeiden dat men door het houden van de Romeinse wetten de problemen zou kunnen oplossen. De Grieken zeiden dat de weg tot het oplossen van de problemen lag in de wijsheid: de mensen hebben onderwijs nodig, scholen, wijsheid en filosofie. De Joden waren het daar niet mee eens en zeiden dat het antwoord de godsdienst was: offers, priesterdienst en tempelwijding.

De Heere Jezus laat zien dat geen wet het hart van de mens kan veranderen. Ook de wijsheid niet, want door de wijsheid is nog niemand tot de kennis van God gekomen. Zelfs godsdienst kan mensenharten niet veranderen, als het niet de ware godsdienst is. De Heere Jezus zegt dat het hart van de mens veranderd moet worden. Hij zegt: 'U moet opnieuw geboren worden' (Joh. 3:7). Een nieuw leven is nodig en vergeving van zonden door het bloed van Christus. 'Het bloed van Jezus Christus, Zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde' (1 Joh. 1:7).

Beste lezer, als u gelooft dat de Heere Jezus Christus óók voor u plaatsvervangend wilde sterven aan het kruis van Golgotha en daar uw zonden wilde dragen, dan bent u opnieuw geboren en ontvangt u eeuwig leven. De Bijbel zegt: 'Daarom, als iemand in Christus is – een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden' (2 Kor. 5:17).